

www.litera13.ro

YouTube /Litera13/

Anul VII, nr. 28
Trim. IV
13 octombrie 2021

Litera 13

revistă manifest

Constanța Abălașei-Donosă - Faleză Brăilei

Litera 13

revistă manifest

Cuprins

Mihu IANCU	România (non)educată <i>Litera 13</i> prezentă prin Virgil Andronescu și Mihai Vintilă în emisiunea Confluente difuzată de Express Tv Galați Membrii Mișcării <i>Litera 13</i> s-au întâlnit cu scriitorul Emanuel Pope Canalul de YouTube <i>Litera 13</i> a depășit 10.000 de vizualizări Jurnalistul Ghinea MITREA a lansat patru romane la sediul C.A.R.P. <i>Ana Aslan</i> din Brăila Ziua Limbii Române marcată la Brăila. <i>Litera 13</i> a fost prezentă
Mihai VINTILĂ	Băiatul din Brăila
Petre CRĂCIUN	Lacul vindecător
Zeno HALUPA	Izabele
Doina POPA	Firul de remușcare
Dumitru ANGHEL	Necunoscuta iubire
Virgil ANDRONESCU	Fiecare cu talentul său CultURA
Nicoleta TUDOR	Poezie
Mihu IANCU	Poezie
Mihai VINTILĂ	Criticul își face datoria
Hugo MĂRĂCINEANU	Catarsis
Noro JERCA	Cerșetorul de iubire
Mihai VINTILĂ	Zig-zag brăilean
Maria TUDOR	Poezie
Lucian BADEA	Picturi
	Semnal
Walter MĂRĂCINEANU	Atelier

Redacția

Strada Principală nr.2, comuna Siliștea, județul Brăila
office@infoest.ro

Redactor-șef : Mihai Vintilă

Secretar: Alexandrina Iordache

Rubrici: Dumitru Anghel (membru U.S.R.), Hugo Mărăcineanu (membru U.A.P.), Alexandru Halupa, Lucia Pătrașcu, A.G. Secară (membru U.S.R.), Virgil Andronescu, prof. Mihu Iancu, Zeno Halupa, Alexandru Costin Tudor.

Revista este publicată de Editura InfoEST. Apare trimestrial.

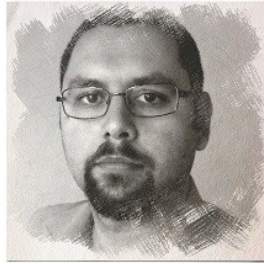
ISSN 2393 - 1248 | ISSN-L 2393 - 1248

13 octombrie 2021 - 12 ianuarie 2022

În perioada 2015-2017 dramaturgul **Ion Bălan** (1934-2017) a fost director fondator.

Mihu IANCU

România (non)educată

La o primă vedere ar trebui să ne scandalizeze lipsa oricăror preocupări literare și a lecturii în rândul adolescenților.

La o a doua vedere, această „îngrijorare” te poate duce cu gândul, privită mai atent, la:

a) toți acei profesori care, fie pentru a-și masca propria incapacitate pedagogică fie pentru a găsi un țap ispășitor al propriilor frustrări, de orice natură ar fi ele, aruncă în eter, ori de câte ori au ocaziunea, placa „elevul nu mai citește”. „Pe vremea mea se citea nu glumă!”, mai zic aceștia ca și când acea vreme echivala cu un fel de coborâre a Raiului pe Pământ.

b) orice cetățean dornic de exprimări bombastice, avid de senzational și, nu în ultimul rând, fascinat de orice fel de degrigoladă socială, validându-și astfel personalitatea mediocră în proprii săi ochi pentru că vorba aia, oi fi eu prost dar când îi văd pe alții mai proști ca mine parcă-mi saltă și acum inima de bucurie.

La o a treia vedere nu ai cum să nu constăți că suntem, azi, într-o cu totul altă eră. Una dată de manifestarea plenipotențială, autoritară și totalitară a computerului. Până la pătrunderea lui explozivă în toate aspectele vieții – undeva pe la începutul anilor '90; e vorba de anii '90 pe plan mondial nu doar cei românești! – textul, scris de mână, se culegea mecanic: literă cu literă, semn de punctuație cu semn de punctuație. Aveai timp, așadar, să scrii și să citești sute de pagini pentru că, de altfel, alte distracții la îndemână nici nu existau. La începutul anilor '80, de exemplu, cine deținea, în același timp, mașină de scris, televizor color ori pick-up cu casetă se chema că trăiește în plin avânt tehnic; prin comparație, azi toate acestea îți pot stârni un zâmbet vintage în colțul gurii.

Azi, de asemenea, un text de peste 100 de pagini stârnește instantaneu plictiseala. În cazul aproape oricărui. Îți ia prea mult timp să-l cunoști; altfel spus să-l citești.

Azi ești bombardat cu informație. Atât de unde te aștepți cât și de unde nu te aștepți. Adolescentul măreților ani pandemici trăiește înconjurat de un potop de fetișuri de text. O știți cu toții: combinația aceea stupefiant de nocivă (pentru nivelul estetic al ființei umane) de imagine, care de cele mai multe ori nu spune nimic, și textușor însoțind-o timid. Despre comentariile adiacente nu mai vorbim; ele însele formează o lume unde, ca-ntr-o piață, fiecare își urlă propria nimicnicie, orb și surd la nimicnicia altora.

continuare în pagina 12

Litera 13 prezintă prin Virgil Andronescu și Mihai Vintilă în emisiunea *Confluente* difuzată de Express Tv Galați

La invitația realizatorului emisiunii *Confluente*, Viorel Dinescu, difuzată de *Express Tv Galați*, Virgil Andronescu și Mihai Vintilă au vorbit despre Litera 13 și literatură.

Emisiunea s-a difuzat în data de 2 august 2021 și poate fi văzută pe canalul de youtube al televiziunii.

Membrii Mișcării Litera 13 s-au întâlnit cu scriitorul Emanuel Pope

Membrii mișcării Litera 13 s-au întâlnit duminică 29 august cu scriitorul londonez Emanuel Pope. Au participat Virgil Andronescu, Mihaela Iancu, Mihai Vintilă, Alexandru Halupa și Alexandru Costin Tudor.

S-au discutat probleme literare, s-a făcut un fructuos schimb de cărți și s-a convenit posibilitatea unor colaborări viitoare.

Canalul de YouTube Litera13 a depășit 10.000 de vizualizări

Lansat în 13 ianuarie 2021 canalul de YouTube al revistei Litera 13 a ajuns să depășească 10.000 de vizualizări. Pentru a fi la curent cu evenimentele organizate de Litera 13 dar și cu cele din Brăila vă invităm să vă abonați. Tot pe acest canal vom începe în curând o serie unde vom citi unele dintre cele mai frumoase poezii.

<p>S.F. Vergil Matei Lansarea fanzinului S.F artzone 6:57</p>	<p>Prezentare de carte Stefan Mitroi SĂ LOCUIEȘTI ÎNTR-UN LATRĂT DE CÂINE 10:13</p>	<p>Carte Gigi Teican Cetatea Turnu și Nyiabetul său 6:07</p>	<p>Carte Bogdan Boeru Convergențe spirituale 2:01</p>	<p>Carte Valentin POPA Convergențe spirituale 17:42</p>
<p>Vergil Matei la lansarea fanzinului artzone Braila 36 de vizionări • acum 2 luni</p>	<p>Stefan Mitroi - Să locuiești într-un lătrat de câine .... 20 de vizionări • acum 2 luni</p>	<p>Gigi Teican - Cetatea Turnu și Nyiabetul său 101 de vizionări • acum 2 luni</p>	<p>Bogdan Boeru la Braila 14 vizionări • acum 2 luni</p>	<p>Valentin Popa - Convergențe spirituale. Eseu despre o... 19 vizionări • acum 2 luni</p>
<p>PICTURĂ Hugo MĂRĂCINEANU Argumente 4:34</p>	<p>Carte Litera 13 Noro JERCA Din suflet pentru Turnu Măgurele 4:51</p>	<p>SF Lansare 1:44</p>	<p>CARTE Alexandru Rusu Păpușarii puterii 5:07</p>	<p>VERNISAJ Gabriel LUNGU Vremuri agrare 0:58</p>
<p>Hugo Maracineanu Argumente 15 vizionări • acum 2 luni</p>	<p>Noro Jerca - Din suflet pentru Turnu Măgurele ... 401 de vizionări • acum 2 luni</p>	<p>Mircea Cărbunaru despre artzone S.F. 66 de vizionări • acum 3 luni</p>	<p>Păpușarii puterii de Alexandru Rusu 46 de vizionări • acum 3 luni</p>	<p>Vremuri agrare de Gabriel Lungu 27 de vizionări • acum 3 luni</p>

Jurnalul Ghinea MITREA a lansat patru romane la sediul C.A.R.P. Ana Aslan din Brăila

Miercurea de 16 septembrie 2021 a fost ziua în care jurnalul Ghinea Mitrea a adus în fața publicului cele patru romane ale sale, la care a lucrat mai mulți ani.

La evenimentul care a avut loc în incinta C.A.R.P. Brăila au fost prezenți scriitori, epigamiști și public. Despre volumele lui Ghinea Mitrea au vorbit profesorul Jenică Chiriac, profesoara Liliana Toma și jurnalistul Mihai Vintilă redactor-șef al revistei Litera 13.

Cele patru romane sunt: *Copii de mahala*, *Între două femei*, *Scorpia cu ochi albaștri* și *Ocrotit de providență*, apărute la editura Lucas din Brăila în 2020 și 2021.

Mai multe materiale video de la eveniment găsiți pe canalul de YouTube Litera 13.

Ziua Limbii Române marcată la Brăila. Litera 13 a fost prezentă

Din inițiativa scriitoarei Armanda Filipine a avut loc la casa *D.P. Perpessicius* din Brăila un eveniment prin care s-a marcat Ziua Limbii Române. Au fost prezenți scriitori. S-au citit poezii atât ale autorilor prezenți cât și ale altor autori.

Mișcarea *Litera 13* a fost reprezentată de Hugo Mărăcineanu, Virgil Andronescu și Mihai Vintilă. Evenimentul a fost transmis live pe facebook pe pagina Brăila Chirei.

Organizatori:
secția Memoriale, muzeograf șef Elena Ilie, din Muzeul Brăilei și revista de cultură și informație BRAILA CHIREI & Armanda Filipine.

Băiatul din Brăila

poveste adevărată

Mihai VINTILĂ

Toamna începea să roadă din vară care, obosită, se pregătea să ne lase pentru un alt an. Zilele calde erau ronțăite una după alta și încet, încet, răcoarea începuse să ia timpul în stăpânire. Ca în fiecare an, așa cum făceam de mai mulți, m-am pregătit pentru vizita la București. Urma să văd același târg de instalații dar amplasat de data aceasta într-o locație inedită – Sala Palatului. Aveam și o prezentare în secțiunea dedicată seminariilor și m-am decis să plec mai devreme.

Capitala avea același aer agitat, ca de fiecare dată când o revedeam. Simțeam parcă o reîntoarcere la origini, ca un Anteu cu picioarele pe solul care îi dădea putere și invincibilitate.

Formalitățile de acces în Sala Palatului au decurs ușor și firesc de parcă nu ar fi fost în România. Mi-am găsit sala de seminar unde urma să vorbesc, dar, cum timp mai aveam, am zis să profit de soarele care încă mai stăpânea cerul pentru a lua o gustare.

Pentru cei care sunt bucureșteni este bine știut faptul că în spatele Sălii Palatului, după un mic scuar și o șosea, se găsește un bloc lung, de nouă etaje care are la parter magazine străjuite de coloane mari, pătrătoase. Circulația pietonilor în dreptul acestui bloc se face pe sub primul etaj. Arhitectul construcției a tras spațiile de la parter cu câțiva metri în interior formând astfel o galerie.

M-am avântat în această galerie și m-am oprit în fața unui magazin turcesc plin de bunătăți. Baclavale, sarailii, prăjituri cu nucă... toate îmi făceau cu ochiul iar mintea mea alerga de la o opțiune la alta cu viteză. Nu l-am văzut imediat. Bărbatul înalt, bine făcut, purtând un pardesiu lung, descheiat. Lăsa să se vadă la interior un pantalon călcat la dungă deasupra căruia era un plovăr pe gât, ce completa firesc totul. M-a abordat primul.

- Sunteți din Brăila?

Vocea sa mi s-a părut familiară. Nu era prima oară când o auzeam. Venea parcă de undeva din amintirile mele.

- Da. Sunt din Brăila.
- Ce noroc să vă întâlnesc. Vă așteptam.
- Pe mine?
- Da. Nu sunteți din Brăila?
- Ba da.
- Atunci e cum trebuie să fie. Vreți să mâncați ceva?
- Da. Mă gândeam să iau o baclava dar mai îmi fac cu ochiul și alte bunătăți. Nu m-am convins încă.
- Și eu cred că o să iau o baclava. Mai bine să trecem la coadă.

Și firesc m-a împins ușor în fața sa. Nu am așteptat mult și ne-a sosit rândul. Am comandat și am vrut să plătesc ambele comenzi.

- Nu se poate. Ați venit tocmai de la Brăila. E din partea mea.
- Cred că mă confundați totuși...
- Nu. Sunteți din Brăila. Ați venit azi direct de acolo.
- Da. Așa este dar...
- Niciun dar. E cum trebuie să fie.
- Ce să fie?
- Cum ne-am înțeles. Trebuie să îmi dați doar pachetul. George nu a putut să vină la timp. Întârzie puțin. Poate îl așteptăm împreună.

M-am uitat la ceas și până la prezentarea mea de la târg mai era vreme. Plus că recunoscusem omul. Am acceptat.

- Și ce mai este prin oraș?
- Nimic nou. Toate cum le știți.
- Da. Îmi închipuiam.

Dintr-un gang răsare un alt pardesiu. Vine vijelios spre noi. Apuc să observ fularul alb care flutura aidoma unui steag ce tocmai se bucura de încheierea unui război.

- L-am găsit. Uite băiatul din Brăila.
- Nu este el!
- Așa am spus și eu.
- Cum nu ești din Brăila?
- Ba da, dar nu sunt băiatul pe care îl așteptați dumneavoastră.
- Stai puțin că nu mai înțeleg nimic.
- Sunt din Brăila dar nu persoana cu care trebuie să vă întâlniți. Cred că acea persoană întârzie.

Două figuri mirate în fața mea. Până la urmă cel mai înalt izbucnește în râs.

- Parcă ar fi o scenă din Caragiale.
- Chiar este!
- Atunci să facem prezentările!
- Mihai Vintilă, băiatul din Brăila. Am venit la Sala Palatului la un târg și am fost abordat de dumneavoastră.
- Ei bine eu...
- Sunteți Marcel Iureș iar domnul George nu este nimeni altul decât George Motoi.
- Exact!
- Mă scuzați că am întârziat! Eu sunt băiatul din Brăila. Trebuia să mă întâlnesc doar cu domnul Motoi să îi dau acest pachet.

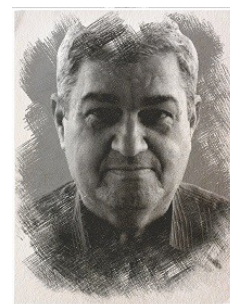
Tipul care tocmai spusese acest lucru îmi semăna. Cei doi au început să discute cu el și discret i-am salutat. M-au invitat undeva aproape la o cafea să mai stăm de vorbă, dar politicos am refuzat.

M-am îndepărtat și am izbucnit în râs. În fața mea, dincolo de geam, era o caricatură haioasă. Am ridicat ochii și am citit firma – Mihai Stănescu – caricaturist. Înăuntru maestrul lucra.

Constanța Abălașei-Donoșă
Brăila

Lacul vindecător

Petre CRĂCIUN

Era undeva un lac fermecat care vindeca toate bolile și repara toate strâmbăciunile lumii. Dacă erai bolnav, ajungea să te scufunzi în lac și, pe dată, ieșea vindecat cu totul. Dacă erai urât, te scaldai în lac și ieșea frumos ca o pasăre cântătoare; dacă erai sărac, intrai în apele binefăcătoare ale lacului și te trezeai bogat, și tot așa.

Oamenii din preajma lacului trăiau fericiți și se bucurau că Dumnezeu le dăruise o asemenea neprețuită comoară.

Vestea s-a dus departe și au venit oameni din alte locuri pentru a se bucura de binefacerile lacului. S-a întâmplat chiar și mai rău, că niște nesocotiți au venit și au cărat trei zile și trei nopți apă cu butiile pentru a o duce în ograda unui bogat, care nu se învrednicise să vină el însuși pentru a se spăla în lacul-minune. Vezi Doamne, averile începuseră să îi scadă și dorea să rămână cel mai bogat din toată întinderea. Supușii lui au cărat apa, că așa era porunca, și au umplut o groapă mare din curtea omului. Bogatul s-a dezbrăcat până la brâu și s-a aruncat în apa care, deși părea aceeași, nu mai avea putere. Nu numai că nu și-a recăpătat la loc bogăția, dar a pierdut-o și pe cea pe care o mai avea. Vorba aceea: când o iau relele la vale, nici Necuratul nu le mai oprește!

Dar apa lacului nostru continua să facă minuni pentru cei ai locului, după cum îi era obiceiul. De aceste minuni a auzit și împăratul acelei țări. Măria Sa era un om trufaș, dornic să lase țara din tată în fiu, până la capătul lumii. Nenorocirea era că nu avea cui lăsa sceptrul împărătesc, pentru că Cel de Sus nu îl învrednicise cu un urmaș.

Auzind el de la oamenii săi de puterile Lacului Vindecător, s-a dus într-una din zile și... ce să vezi? S-a afundat cu tot cu cal în apele miraculoase, pentru că, deh, era ditamai împăratul și nu se cuvenea să descălece pentru atâta lucru. S-a scaldat el cât s-a scaldat, iar calul crăiesc se minuna de cadoul pe care i-l făcea stăpânul său. Dar totul a fost fără folos, pentru că nici de atunci nu s-a auzit scâncet de copil în tot palatul.

S-a supărat împăratul și l-a chemat la el pe cel mai mare sftetic, întrebându-l:

– Tu, care le știi pe toate și încă ceva în plus, spune-mi: de ce numai mie nu-mi îndeplinește dorințele acel lac? Are ceva cu mine, nu-i place de împăratul țării?

– Măria Ta, a zis înțeleptul, eu ți-oi spune, dar să nu te mânie pe mine și să mă pedepsești cum, între noi fie vorba, ai mai făcut-o...

– Spune, și nu-ți voi face nimic, înțeleptule!

– Măria Ta, nu se cuvine să intri călare în acel lac care face minuni. Nu se cuvine, chiar dacă ești împărat...

Împăratul a înghițit cu greu vorbele, dar a consimțit că înțeleptul putea avea dreptate. Așa se face că, nu peste mult timp, s-a dus din nou în fața Lacului Vindecător. De data aceasta a coborât de pe frumosul armăsar și a intrat în lac cu toate straiile scumpe, cu toate acele odăjdii care costau cât două sate țărănești la un loc. Oamenii se uitau de pe crestele dealurilor și se minunau de ce vedeau. Împăratul nu s-a minunat, ci s-a bălăcit vreun ceas, apoi s-a urcat pe cal, așa umed cum era, și a plecat spre palat. Zilele au trecut, apoi au trecut și săptămânile, iar împărăteasa era așa cum o știa de atâta amar de vreme.

Iar l-a chemat la sine pe înțelept și l-a întrebat furios:

– Acum ce mai este, priceputule? Am coborât de pe cal, ca să-i fac hatârul aceluia lac. Ce mai vrea de la mine, de ce nu-mi îndeplinește și mie dorințele, așa cum face cu toți acei țărani?

Înțeleptul a oftat cu amărăciune și a zis:

– Măria Ta, nu ajunge să cobori de pe cal.

– Dar ce mai trebuia să fac?

– Măcar coroana de pe cap trebuie să o dai jos, dacă nu toate aceste haine scumpe...

– Adică trebuie să intru în lac așa cum m-a făcut mama?

– Măria Ta, Lacul Vindecător ne prețuiește ca oameni, nu ca împărați. Pentru el, fie că vrei, fie că nu vrei, suntem oameni și atât...

Grele vorbe îi auzeau urechile Măriei Sale.

Niciodată nu cutezase să-i spună ceva că el era egal cu cei pe care îi conducea cu o mână de fier... Cum adică erau egali? El și fierarul? Poate și cu brutarul sau cu grăjdarul?
Nu, așa ceva nu era cu putință!

Dar zilele treceau, anii se adăugau, și grija de a avea un urmaș pe care să-l lase în locul său nu-i dădea pace.

Așa se face că, într-o bună zi, și-a călcat pe inimă și s-a reîntors în fața lacului făcător de minuni. A alungat toată suita din preajmă, s-a dezbracat numai într-o cămașă albă, subțire, lăsându-se în voia valurilor călduțe. Pentru prima dată, simțea că se petrece ceva. Parcă i se încălzea puțin inima împietrită, aprinsă de puterea aceluiași lac. Dar el continua să se teamă, să nu se lase copleșit de forța miracolului. Să fie sigur că nici de data aceasta nu avea să izbândească.

Nu peste mult timp, a ieșit din apă și s-a reîntors în palat.

De data aceasta, împărăteasa a rămas grea, dar, nefericita, nu a putut duce sarcina.

Nu este nevoie să vă spun cât de negru de supărare a fost împăratul, care se și visa tată de cocon împărătesc. Câte nu visa pentru el, ce mese îmbelșugate avea să întindă pentru toți împărății lumii...

Dar soarta dorise cu totul altceva.

Și iar l-a chemat pe înțelept, întrebându-l pentru ultima dată:

– Acum ce mai este? Am coborât de pe cal, m-am dezbrăcat de straiile mele împărătești și am intrat în lac. Ce să mai fac, înțeleptule?

– Să crezi, Măria Ta.

– Să cred? În ce să cred?

– În puterea aceluiași lac. Toți oamenii care se bucură de binefacerile lui cred în puterile sale. Măria Ta te-ai îndoit, așa este?

– Drept spui, înțeleptule. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de lac este acela?

– Este ca o biserică, Măria Ta. Iar în biserică nu intri călare, încărcat de podoabe scumpe și cu inima îndoită.

Împăratul a lăsat privirea în jos, pentru prima dată în viața lui.

A doua zi s-a îmbrăcat în strai simple, a încălecat un cal obișnuit și a plecat singur, fără alai.

A ajuns în dreptul Lacului Vindecător, a lăsat undeva hainele și a intrat în apa lui fără pic de trufie. A stat mai bine de un ceas, crezând din toată inima lui că avea să izbândească.

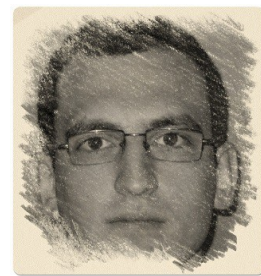
Iar lacul a făcut o minune și pentru el, deoarece împărăteasa a rămas însărcinată pe dată.

De fapt, era să greșesc tocmai acum, la sfârșitul poveștii...

Lacul a mai făcut o minune, aceea că a reușit să-l schimbe cu totul pe trufașul împărat.

Chișinău, 4 noiembrie 2019

Izabele

Zeno HALUPA

În una dintre cărțile Vechiului Testament, pe lângă multele nume care au căpătat conotații negative, se numără și cel al Izabelei, soția regelui israelian Ahab, femeie care a impus Poporului ales cultul lui Baal. Numele său, în ebraică (zevel), ar însemna mizerie, gunoi. De asemenea, se crede că ar putea deriva din însuși numele Baal. Oricare ar fi etimologia cuvântului, un lucru este cert, regina încearcă să impună un cult potrivit lui Dumnezeu (Iahve). Dar nu acesta este obiectul articolului meu, să vorbesc despre conflictele religioase de acum câteva milenii ale poporului evreu, ci să mă folosesc de ele pentru a face o paralelă de ordin moral.

Izabela, după toate uneltirile și crimele la care instigă, își primește plata - este aruncată de la fereastra palatului său. Iar în acel moment, se împlinește cuvântul lui Dumnezeu - grăit profetului Ilie - trupul său fiind mâncat de câini.

Facem un salt mare în istorie și ajungem în anul 1989, în ziua de Crăciun, când poporul român aduce, precum un al patrulea mag, întunecat, dar plin de dreptate, sânge pruncului Iisus. Soții Ceaușescu sunt mitraliați și, conform unei legende urbane, un câine, cu numele Rex, ar fi înșfăcat o bucată din creierul lui codoi, adică al tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu...

În ceea ce privește povestea cu pricina, pot spune că am auzit-o cândva, dar nu mai știu exact în ce circumstanțe. Și nici n-am citit-o în vreo carte care tratează subiectul comunismului. Este unul dintre acele lucruri pe care le auzi, nu le bagi în seamă, dar, cu timpul, te macină, te fac să te gândești, involuntar, la ele.

Întrebând un domn judecător, cu tentaculele aruncate pe multe domenii ale culturii, dacă este adevărat ce am auzit, dânsul mi-a răspuns, foarte interesant, cum că ar fi o întrebare-cârlig, o viclenie intelectuală.

Nu mă așteptam să primesc o astfel de replică, cu atât mai mult cu cât întrebasesm nefiind sigur de veridicitatea evenimentului, dar și fiindcă aș fi dorit să utilizez conținutul pentru un aforism. Interesant este că răspunsul, deși m-a prins cu garda jos, mi-a schimbat perspectiva - nu puseseam întrebarea ca să prind în cuvânt interlocutorul, dar dacă dânsul a simțit asta, am dat de înțeles că aceea ar fi fost intenția mea, de la bun început. M-am transformat, într-o clipită, dintr-un avid de cultură într-un ispititor lipsit de scrupule... Mi s-a răspuns că nu este adevărat, că este doar o legendă a unui popor însetat de dreptate și înfometat de către un fals academician. Ca aforist, am primit răspunsul cu zâmbetul pe buze, deoarece un proverb spune să nu crezi nimic din ceea ce auzi și jumătate din ceea ce vezi. Deși am dubii, tind să cred că un sâmbure de adevăr ar putea fi în toată această poveste, cu atât mai mult cu cât am mare nevoie de acel sâmbure de adevăr pentru a face paralela între Izabela și Lenuța lui Briceag.

Iată două episoade ale dreptății în sânge, așa cum îi place poporului român să spună. Dacă Izabelei, câinii i-au mâncat aproape tot trupul, după execuție, Elenei, un câine vine și-i mănâncă puțin din creier. Iarăși, precum alte dăți în istorie, câinele joacă rolul de cel mai bun prieten al omului și de unealtă divină, prin care dreptatea se împlinește.

Dar să vedem evenimentul în deplina sa complexitate și să înțelegem câteva aspecte cu adevărat surprinzătoare. Pedeapsa care i-a fost rânduită Izabelei provine nu doar din tentativa de a impune cultul lui Baal poporului evreu, ci mai ales pentru o faptă extrem de viclenă, în urma căreia un om nevinovat a fost ucis. Lângă palatul lui Ahab se afla via lui Nabot, pe care regele dorea să o cumpere și să o facă grădină cu zarzavaturi..., conform preocupărilor de maximă importanță ale regilor... Însă văzând că Nabot nu vrea să o vândă (interzicându-i legile strămoșești), Izabela începe să ticluiească împotriva lui, prin scrisori trimise bătrânilor, până când totul se termină cu lapidarea lui și cu luarea viei sale. Prin gura lui Ilie, Dumnezeu anunță pedeapsa care va veni, însă Izabela rămâne de neclintit, împietrându-i-se inima precum lui Faraon. Iată, avem imaginea dreptății, dar din două unghiuri diferite: și la Nabot vine un câine să lingă sângele, dar aici, imaginea este una a milei, a plângerii, de parcă acel animal a fost trimis de către Dumnezeu tocmai ca să vedem că Nabot nu este singur în fața tiranilor și că o astfel de faptă nu poate rămâne nepedepsită.

La fel, avem imaginea cu sârmanul Lazăr, din pilda lui Iisus, om neglijat de bogatul nemilos, dar căruia câinii îi lingeau rănilor... De cealaltă parte, când Ahab moare, i se scurge sângele din cadavru și nu doar că vin câinii să i-l lingă, ci desfrânatul se scaldă în spălătura aceluia sânge (III Regi 22, 38). Apoi, în cazul Izabelei, urgia se repetă, dar diferit. Aruncată de la fereastră de către eunucii trădători, sângele ei a țâșnit pe ziduri și pe cai, care au zdrobit-o în picioare. Este dat ordinul ca ea să fie îngropată, fiind fiică de rege, dar nu s-au mai găsit din ea decât țeasta, picioarele și palmele, deoarece câinii mâncaseră aproape tot trupul său (IV Regi 9, 33-36).

Poate că sângele are această putere tainică..., de a striga către ceruri, pentru a se face dreptate, la fel cum vedem în cazul celor doi frați, Cain și Abel. Întrebat de Dumnezeu unde este fratele său, Cain spune că nu știe, că doar nu este paznicul său, dar Dumnezeu îi răspunde că sângele lui Abel strigă din pământ către El...

Regina Izabela a Israelului
pictură de John Liston Byam Shaw

Cât despre Elena Ceaușescu, ea a avut parte de moarte de câine și de înădăirea unui mit în jurul său, mit care nu-i aduce deloc cinste, mai ales știind că românii sunt un popor credincios, superstițios și, uneori, fanatic (fanatico-mistic), după cum reiese din cazurile de moroi..., dar asta cu prilejul unui alt articol.

Doresc să mai scot în evidență un ultim aspect în ceea ce privește moartea oamenilor și a simbolurilor care le urmează. Dacă un tiran moare împușcat de către plutonul de execuție, dreptatea o numim moarte de câine. Dacă un om nevinovat sau un erou moare la fel, atunci dreptatea nu mai există, ci moartea lui devine un reper, o pârgă, și o denumim moarte martirică, eroică. Jertfă. Cel spânzurat pentru trădarea patriei și cel spânzurat pentru apărarea patriei oferă valențe diferite ștreangului, la fel cum avem cazul Nabot-Lazăr și Izabela-Elena. În cazul celor doi, dreptatea s-a ascuns în spatele iubirii, iar în cazul celor două, iubirea s-a ascuns în spatele dreptății...

România (non)educată

urmare din pagina 3

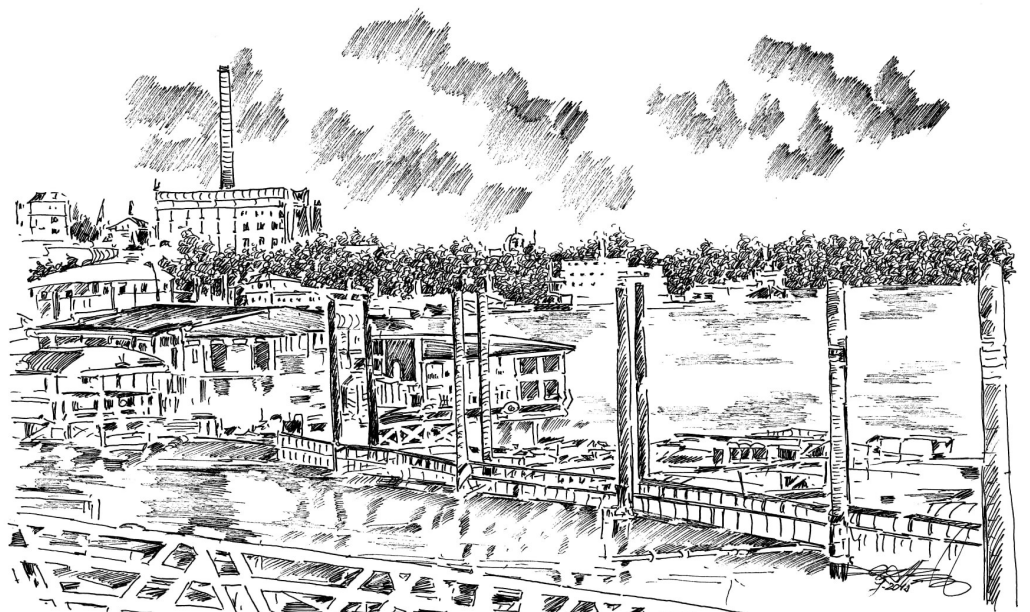
E contextul care cere, mai mult ca oricând, azi forța cuvântului. Noua eră, cea a computerului pătruns în sfere altădată existente doar la nivel de Jules Verne, impune, paradoxal sau nu, forța exprimării sintetizatoare. Literatura nu-i pentru oricine. Ca bagaj minim de receptare a ei e nevoie de o personalitate aparte, înzestrată cu sensibilitate, apetență pentru estetic și, de ce nu?, cultul cuvântului. Scris și, mai ales, vorbit. Omul contemporan vorbește prea mult pentru ceea ce are de comunicat. Trăncăne. Se ascunde în spatele sunetelor. Rostește cuvinte pentru a-și înăbuși golul interior.

Noile competențe-cheie, emise de comunitatea europeană, necesare integrării sănătoase a unui absolvent de liceu pe piața muncii sunt: comunicarea într-o limbă maternă, comunicarea în limbi străine, competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii, competența digitală, a învăța să înveți, competențe sociale și civice, spirit de inițiativă și antreprenoriat, sensibilizare și exprimare culturală. Niciuna dintre ele, așadar, nu are legătură directă cu literatura. Decât dacă ai luat ceva la bord și vrei cu orice preț să crezi că, da, așa e, literatura e vitală.

Concluzia e simplă: învățământul românesc a rămas tributار paradigmei din secolul trecut, acela în care textul se tipărea mecanic. Mai înainte să-i bagi în cap elevului comentarii literare despre opera nemuritorilor Eminescu, Marin Preda, Mircea Eliade sau Nichita Stănescu mai întâi învață-l să-și prețuiască vremelnicia exprimării personale. Mai înainte de a-l pune să memoreze eseuri concepute de alții și transmise la clasă prin "pedagogica" artă a dictării fă-l să conștientizeze că așa diamant necizelat cum e deține o forță, a exprimării scrise, pe care o poate pune în valoare doar să-l intereseze un pic frumusețea cuvântului. Mai înainte de a-i preda literatură, de a-l face să dea teză din incoruptibilul Eminescu, neașteptat de sensibilul și morbidul Bacovia, giumbușlucarul Creangă, ludicul Arghezi (în sensul că-i plăcea să se joace de-a vorbele cum le place unora să stea ore în șir în fața ecranului mobilului) ori estetul Călinescu pune-l să vorbească despre propria sa lume folosind materialul cel mai simplu și totodată cel mai spectaculos pe care-l poate avea cineva la dispoziție: însăși viața.

Constanța Abălașei-Donoșă
Brăila

Firul de remușcare

Doina POPA

Ce rușine îmi este, ar trebui să mă lovesc cu fruntea de pământ, să mă pedepsesc, să-mi torn cenușă în cap, să merg pe sub pământ, ca o rămă, Doamne, nu am fost făcută să fiu supusă păcatelor, iartă-mă pentru că am îngăduit să mi se întâmple una ca asta! Cu siguranță că numai și numai eu sunt vinovată că am îngăduit. Când mi s-a permis să mă fac vizibilă, într-o formă acceptabilă pentru acești oameni, eu am considerat, cu de la mine putere, că sunt buricul pământului și sunt în stare să le dau lecții, să-i ironizez. Numai că cineva a avut grijă, ca eu să nu mă pot înălța, așa cum eram, contaminată de bolile pământenilor, ca să pângăresc pe acolo spațiul eteric și să produc devălmășii. Eu dimineată încă mai eram făptura egotică, orgolioasă și arțăgoasă. Da, asta devenise o vibrație pură în contact cu pământul și cu viețuitorii lui. O, ce exprimare aiurea, iar vorbește gura fără mine. Întâmplător, pământeni cunoscuți s-au dovedit a fi mai demni decât mine. Ei erau ființe reale și năzuiau spre înalt, iar eu veneam din înalt și mi se părea că totul îmi este permis. Tumultul din care s-a născut vibrația mea a fost puternic dar conținea în el și multe elemente nocive. O mulțime doritoare să-și lepede trecutul dar neînțelegând, în culmea entuziasmului, ce tinichele legate de fund poartă cu ea! Apoi, exact acele tinichele, au preluat controlul și țin și astăzi, cu strășnicie de frâie că nimeni nu a reușit să-i înlăture și să preia cu adevărat conducerea țării, deși au trecut ani, zeci de ani. Cât despre entuziasmul acela, manifestat ca un adevărat tsunami, bun să fie folosit pentru scoaterea țării din mocirlă, acum s-a ales praful. Poate că și eu am avut în alcătuirea mea ceva din răul adăugat la vibrația înălțătoare a momentului. O țară grea, dominatoare, gata să mă transforme într-un personaj ranchiunos, orgolios fără motiv, de-a dreptul caraghios. Dar am devenit repede fir de praf și m-am trezit din alunecări, mi-am văzut adevărata față și am luat aminte. Și am realizat că poți rămâne în noroiul din drum la infinit și să nu-ți mai amintești că undeva, acolo sus, un loc a rămas gol. O urmă ce ar fi putut fi decodificată, transformată într-o istorie adevărată. Am deschis larg ochii, ca orice ființă interesată să înțeleagă unde te poate duce orgoliul și nesăbuința de a te crede buricul pământului. Când toți avem rolul nostru bine determinat. O lecție de câteva ore mi-a permis să mai câștig ceva din tumultul vibrațiilor pierdute. Nu-mi pare rău că am primit lecția, o meritam cu prisosință!

Fragment din romanul „Firul de iarbă”

Necunoscuta Iubire

Volumul „Necunoscuta Iubire”, Editura Asociației Astra – Sibiu, 2018, 128 de pagini, în structură trilingvă (română, italiană, engleză), semnat de poeta din Brașov, Liliana Spătaru, adună 26 de poziționări lirice INDRIS, cu o copertă, foto, îngrijită de Cezar Georgian Spătaru, cu un zid năruit al unei cetăți medievale, pe care-l poziționează, identic, pe alte 25 de secvențe, printre poemele din cuprinsul cărții.

În... regia editorială a prof. univ. dr. Dumitru Acu, traducerea în limba italiană a fost asigurată de Miriana Petrov și Elena Voinea, iar în varianta engleză de Adriana Vânău și Dora Cătălina Cocean; lista colaboratorilor este completată cu prefața semnată de Al. Brumaru și Fabio Martini, iar postfața de Angela Moise.

Așadar, un volum de versuri de o îndrăzneță și acută modernitate, între avantgardism literar și o romantică delectare de creator, pe care poeta Liliana Spătaru le punctează eficient, într-o manieră rafinată, asezonată și cu secvențe de... modă agresivă, dar a știut să se încadreze unui bun-simț artistic, din care a rezultat o formulă poetică cu drepturi depline de aderență pentru INDRIS, TANKA sau HAIKU, venite dintr-o cultură și literatură japoneză, mai puțin cunoscută în Europa.

Doamna Liliana Spătaru a ales de la început și a parcurs un drum artistic, chiar de la debutul său literar, pe sindromul unui posibil... eșec, dar a avut grijă să pondereze orice derapaj de accesibilitate printr-o elegantă și talentată formulă literară, care au ferit-o de... contaminări de tot felul. Când și-a publicat primele volume de versuri... moderne (?!), poeta Liliana Spătaru și-a asumat sigur un risc... minor (!), în limitele decenței personale, dar probabil și-a spus: „Fie ce-o fi!” și a scris alte cărți: „Și caut cale...”, Editura Helicon, Timișoara, 2000; „Existența cere drum” (cu variantă în limba spaniolă), Editura „Junimea”, Iași, 2004; „Să mă ascund în semne”, Editura Europolis (Porto-Franco), Galați, 2007.

Poetă avantgardistă, promovează o lirică de coloratură barocă, din zona „Clavecinului bine temperat”, de I.S. Bach, pe care-l alătură îndrăzneț jovialității cordiale, nobile ori... „scorțoase” a manierismului nipon, cu toate nuanțările sale de etică rigidă și seniorială. Așadar, o carte de lirică... orgolioasă, trilingvă, însoțită de aceeași imagine de arhitectură în...

Dumitru ANGHEL

ruină maiestuoasă pe fiecare a treia pagină (și de pe copertă), ca un leitmotiv muzical, uniform dar cu mereu altă simbolistică lirică, ca în celebrul „Bolero” de Maurice Ravel, care-l solicită pe cititor să găsească drumul spre linia melodică a sentimentelor ușor nuanțate spre alte zone de poezie, chiar cu riscul unei blocări de înțelegere și adeziune pentru formulele lirice necunoscute și, implicit, incomode în perceperea prozodiei naționale.

Liliana Spătaru este o poetă neliniștită, ca, de altfel, toți poeții, care-și arogă acest statut profesional-artistic, și are cel puțin un singur argument tematic: dragostea, fior incandescent, provocator de varii reacții umane: „Și-am coborât în zorii vremurilor de-atunci / Eram poveste de iubire, / parca atingeam / ...acea iubire / ... / Eram povestea plină de iubire / cu pelerina lunii acopeream pământul, / eram în vers al păsărilor cântec / și mângâierea zorilor prelungi” („Eram poveste de atunci”, pag. 17). Și are, în numele tuturor fetelor aflate la prima iubire, o romantică și generoasă dorință de împlinire: „Romantică, regală, / Doamne, iubirea aceea este / tot ce își dorește-o fată / să i se întâmple” („Romantică”, pag. 21), la dimensiunea percepută a existenței, cu puritatea, cu inocența unei noi nașteri.

Poeta Liliana Spătaru are o preocupare majoră, insistentă, pentru poezia de formă fixă, cu nuanțări speciale, naționale, prin raportarea la alte culturi literare sau prin adaptarea altora la maniera personală; iar în ultima vreme preferințele sale s-au îndreptat spre cultura lirică niponă, pentru care face un adevărat cult! Cu ceva timp în urmă, i-am sesizat în câteva recenzii aderența la specificul liric japonez: Indris, Tanka, Haiku, ca și în volumul de față. Și în această carte, poetesa de pe meleaguri românești a poposit din nou în zona de ritual uman, patriarhal și poetic nipon, deși și-a mai ponderat entuziasmul liric de sorginte orientală și a... punctat artistic în domeniul versificației spre o zonă de compromis româno-japoneză, cu preferință pentru poezia de sorginte națională, pentru că nu putea să rămână în afara specificului românesc, european, al liricii procesată de Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Mihai Eminescu, Nichita Stănescu... Din această perspectivă, deși una personală, sunt nevoit să apreciez insistent noul volum de versuri, chiar dacă-i recunosc mai ales succesul poetic al cărților sale de debut, chiar cele elaborate în maniera versificației nipone.

Așadar, în volumul de versuri „Necunoscuta Iubire”, elaborat în structuri poetice de inspirație prozodică orientală, pe care le-a promovat și în alte câteva cărți publicate, scriitoarea Liliana Spătaru păstrează o constantă unitate tematică, poezia de dragoste, în formule moderne de realizare, prin care și-a asigurat, nuanțând-o până la detalii, linia melodică a liricii sale de avangardă prozodică, din zona poeziei de formă fixă, care i-au nuanțat apetențele personale, între tradiționala versificație românească și un... „fie ce-o fi”, din jocul originalității, care i-au indus și o doză de impact spre eșec, deși nu neapărat!?: „Distanța dintre cuvinte / este iubirea / neștiută de nimeni / ... / Agonii răzvrătite / fi-vom când fără să știu, / asfinți-vom în toate cuvintele / ... / din iubirea noastră / ... / neștiută de nimeni” („Neștiută”, pag. 29), dintr-un poem cu nuanța unei originale prozodii de formă fixă, pe care și-a asumat-o în cartea sa.

Este indubitabil, „Necunoscuta iubire” este o carte de poezie de dragoste, de iubire tumultuoasă, ca în muzica wagneriană din „Inelul Nibelungilor”: „Eu cred că noi doi ne-am întâlnit / la poale de dor în noapte de mai / Tu, primăvară. Eu, în alai de toamnă / ... / urmărite de luna iubirilor necunoscute / ... / Știi, eu cred că noi doi ne-am întâlnit / pe o insulă în ram de măslin / Tu aprigă noapte, eu stea căzătoare / ... / În umbrele albastre ale unor iubiri” („Eu cred”, pag. 33), și are orgoliul insolent ale adevărului erotic.

Poeta are cea mai agresivă și emoționantă atitudine, cel mai cuminte, mai cald și tradițional

simțământ omenesc: „De mă vei gândi vreodată / să mă salvezi de toamnă îți cer / cu toate închipuirile mele de noi” și pentru imaginea artistică a dragostei și a bunătății: „Ninge-mă odată cu poezia / brațelor tale ce peste margini mă poartă / Și nu mai privi înapoi” / ... / „În urmă rămâne doar vina c-am fost / ... / Manifest de iubire nescris” (Indris”, pag. 61), ca o explozie violentă a pasiunii, înțeleasă ca meditație asupra condiției umane spre o percepție estetică.

Modificând registrul emoțional, dar păstrând fiorul cald al iubirii, chiar din zona eroticului pasional, poeta are și o poezie sinceră și naivă de recital la serbarea de sfârșit de an școlar de la Grădiniță, Școala Primară sau Liceu: „Îmi este atât de dor! / Iubește-mă! / Încă nu știu cum să te caut / ... / Cum să te strig / ... / iubește-mă ca pe un copil / sau cum iubești pământul / ... / Altfel nu pot / ... / să te ating cu inima” („Cum să te strig”, pag. 65), în gânduri pline de prospețime, prin amplexarea și intensitatea emoției.

Există în poezia de dragoste... totală a poetei și o disperată nevoie de iubire: „Iubește-mă înlăuntrul frunzei / Înconjoară pământul cu mine / s-atingem cerul. În brațe mă poartă / ... / fără ca timpul să știe de noi / ... / iubește-mă înlăuntrul frunzei / Este atât de frig și întuneric afară / iubește-mă cum nu ai mai iubit / ... / poate și pentru ultima oară”. („Iubește-mă”, pag. 73), ca în nefericita poveste „Romeo și Julieta” de William Shakespeare.

Nu putea lipsi din volumul „Necunoscuta Iubire” poezia care răstoarnă toată puritatea, sinceritatea și sensibilitatea unei declarații de dragoste, din toate timpurile și din toate efluviiile sufletești, care a avut cel mai dramatic și devastator răspuns la sentimentul curat al iubirii, toată... Istoria trădărilor din dragoste din Istoria poveștilor de dragoste: „Mi-ai făgăduit că luna într-o noapte-o / să mă cheme, dintr-a cerurilor taine / cu a stelelor straie s-o-nvelesc / Mi-ai făgăduit și munții, a pădurilor duhului / ce ascund într-o iubire neatinsă de cuvinte / roua nesorbită încă din-amiezilor adâncuri / că-mi vei dărui lumina ce-mi va așeza colinda / .. / în a dorului margini să aștept” („Mi-ai făgăduit”, pag. 89).

„Necunoscuta Iubire”, un volum de versuri despre cea mai frumoasă opțiune umană, care se încheie surprinzător și categoric cu un Haiku liniștitor, recuperator și conciliant răspuns la cea mai necunoscută și dilematică opțiune umană: „Și zilele trec / Toamna mă pierde mereu / Singurătate” (Op. cit., pag. 117).

Fiecare cu talentul său

Virgil ANDRONESCU

Cunosc pe cineva care atunci când nu dorește să deranjeze sau să supere pe cineva într-o discuție, fie ea și polemică, vine cu expresia fiecare cu talentul lui! Astfel reușește, după propria părere, să fie obiectiv și chiar trăiește cu impresia că respectiva este deținătoarea talentului de a fi diplomat. E posibil să aibă dreptate, în oarece măsură, în ceea ce privește înzestrarea fiecăruia cu un anumit talent. Sunt oameni născuți cu un anumit talent și sunt oameni cu anumite care dobândesc, prin experiență, aptitudini folositoare pe întreg parcursul vieții. Unii consideră că un scriitor devenit celebru prin talent ca fiind mult mai de apreciat decât un sportiv, de exemplu, care tot prin talent ajunge la fel de celebru în țară sau în lumea largă. Comparația e între mere și pere. Consider că și unul și celălalt sunt în egală măsură de apreciat și comparația nu își are rostul să detaliez aici. Fiecare își cultivă calitățile, scriitorul își educă creierul citind, dezvoltându-și aria culturală, iar sportivul își îmbunătățește calitățile fizico-psihice. Ambii își cultivă talentul și își îmbunătățesc calitățile prin muncă asiduă. Talentul se descoperă - de cei din jur, aptitudinile se deprind ajutat de aceștia. În ambele cazuri, dacă nu există acel cineva talentul rămâne nedescoperit iar aptitudinile se dovedesc a fi și ele degeaba. Însă, sunt și cazuri în care auto-didacticismul joacă rolul important în aducerea talentului la nivel de artă și a aptitudinilor la nivel de profesionalism. Poți scrie fără a face literatură chiar având un nivel ridicat de cultură, dacă nu ai talent. Cred că talentul unui scriitor nu poate fi transformat în literatură fără a fi pus în legătură directă cu experiența de viață acumulată, cu trăirile personale, dincolo de evantaiul studiului și cunoașterii.

Literatura înseamnă artă, iar arta nu e artă dacă nu transmite emoții, nu mișcă sufletul cititorului. Nu sunt de acord cu cei care spun că trecând printr-o facultate de filologie gata ești scriitor, incontestabil că e de mare ajutor!, cum nu cred că nici scriind fără un minimum de cultură, cel puțin cititul câtorva cărți de referință consemnate de istoria literară, poți deveni un scriitor de succes doar bazându-te pe talent. De curând am avut o scurtă discuție cu un scriitor:

- Află că nici nu-mi trecea prin gând că o să ajung cumva prin lumea asta specială, perfidă, mincinoasă, invidioasă, nepăsătoare de aproape și periculoasă măcar pentru propriul cuget, care este lumea, așa zis bună, a scriitorilor. Nu, eu stăteam, bine mersi, la locul meu, eram protejat și n-aveam, practic, nevoie de altceva. Am ajuns să mi se tipărească o carte pe care am lansat-o... grație unui prieten de suflet. De aici încolo a urmat o altă lume, cu totul altfel, pentru mine. Spiritul ei și protecția divină m-au canalizat spre a munci ca să merg pe acest nou drum în viață. Astfel am ajuns la câteva cărți publicate. Știu ce înseamnă singurătatea pentru un om sensibil care mai are idealuri și care a înmagazinat informație diversă, la greu. Deocamdată, ști prea bine, asta e destinul, crucea, cuiele și semnele tale, prietene.

- Până la urmă, pentru mine, cititul și scrisul sunt refugii din lumea asta și fuga de singurătatea care mă zdrobește zilnic. Nu mai pun la socoteală vicisitudinile vieții și nici tragediile din ultimii ani. Și daă s-a nimerit să-mi fie apreciate scrierile, s-a întâmplat datorită, în mare măsură, talentului primit.

- Exemplul concludent este cel al clasicilor literaturii naționale: Eminescu, Caragiale, Creangă, nu au avut nicio diplomă universitară! La fel, Gorki, Jack London, Lev Tolstoi (care a făcut doar liceul militar, obligat fiind de condiția sa nobiliară), Mark Twain și chiar Hemingway!

- Unii au trait la firul gazonului iar alții la rădăcina troscotului. Contează. Apoi finalizarea trăirilor dau scorul final.

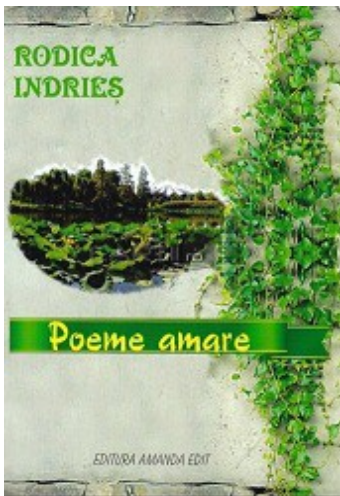
- Eu am citit cât am putut, restul a venit... De unde? A plouat mai mult pe câmp peste troscot iar gazonul a fost udat artificial? Este, în fapt, o mare diferență. Numai că foarte mulți nu o sesizează sau nu o simt!

- Sunt intelectuali, de fapt foarte mulți, care NU au realizat o operă artistică, în un anumit domeniu al culturii. Merita făcută o discuție pe tema Intelectual vs. Traitor de viață și opera artistică.

- Eu trăiesc, cică, și îmi vărs un of sau mai multe, nimic mai mult.

- Da, dar contează să fii scos în lume... altminteri cine ar ști de tine!

Poeme?

Burghezia proletară/ Plimbă câini din zori în seară./Lasă rahatul pe cărare,/ Să-l calce alții-n picioare.

Doamna Rodica Indrieș a publicat câteva cărți de poezie și este prezentă în câteva antologii. Mai mult, a publicat și în 15 reviste cum ne precizează scrupulos Florin Grigoriu în prefață. Din ce vedeți mai sus reiese că doamna este încă în perioada Alecu Russo. Așteptăm să ajungă la textualiști dar... ne îndoim puternic de acest lucru. Minunatului volum, ariciul îi va găsi o întrebuintare non-literară.

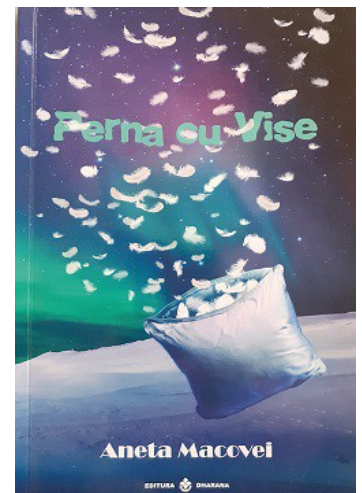
Rodica Indrieș, *Poeme amare*, Sinaia, editura Armanda Edit, 2017

La trei ani

La trei ani la grădiniță,/ Cristi și cu Mihăiță,/ Împart strașnic o oliță,/ Cam pe viață, măi, bădiță!

Versurile de mai sus fac parte din însăilarea poetică intitulată *Noiembrie*. Curiozitatea mea de arici mă face să mă întreb dacă împărțirea strașnică a oliței are loc numai în acea lună sau se desfășoară pe parcursul întregului an. Pentru că dacă avem această preocupare doar o lună din cele 12, ariciul nu vrea să se gândească pe unde ajung producțiile celor doi, *bădiță!* *Perna cu vise* este o plachetă din care poezia a fugit și s-a ascuns. Cred că și autoarea încearcă să descopere unde...

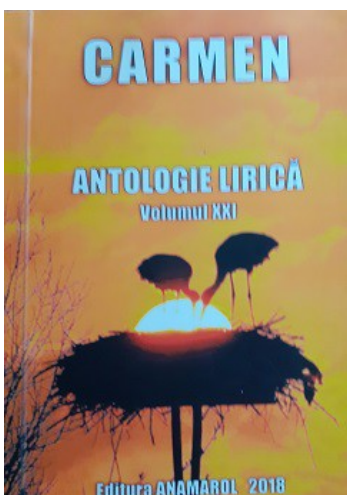
Aneta Macovei, *Perna cu vise*, București, editura Dharana, 2018

Antologie antologică?

Ciudat mod au unii de a realiza antologii în ziua de azi. A aterizat în vizuina ariciului o antologie *CARMEN*, volumul XXI. Mă așteptam să găsesc în interior scriitori contemporani dar surpriză! Antologia începe cu... Dimitrie Anghel apoi mai găsim nume precum Octavian Goga, Radu Cârnelci, Adrian Păunescu, George Topârceanu sau Romulus Vulpescu. Sunt scriitori de valoare, cunoscuți publicului larg. Între ei sunt inserate fie nume comunistoide precum Ion Dodu Bălan sau Ion Brad, fie, ilustra necunoscuți precum Evelyne Maria Croitoru, Rodica Elena Lupu sau Daniel Mertoiu! Dacă găsiți logica unei astfel de alăturări de nume sau o urmă de logică... ariciul abia așteaptă să o cunoască.

Carmen, antologie lirică, volumul XXI, București, editura Anamarol, 2018

Altfel

femeile sunt ca ploaia, ca valurile
ca strigătul ierbii tâșnind spre lumină
când noaptea își varsă
ultima picătură de îndoială
peste ghemul neobosit al moirelor...

Femeile fac aproape totul altfel.
nu, nu mai bine, mai repede,
mai rău, mai curând sau mai lesne.
nu perfect, ci doar diferit.
deseori îmi spun că Sisif era femeie
și că noaptea piatra devenea tot mai grea
lângă muntele de cenușă verde
bolborosind ceva despre Adevăr.

Nicoleta TUDOR

Imago mundi

tainice fântâni mă înnoptează
și își cădelnițează palide-amintiri
prin vara ce în Rai se deghizează
mă mai respiră două-trei iubiri...

încă șchiopătăm prin mersul lumii
și sub atâtea ploi abia ne mai zărim
am fost pe rând și regii și nebunii
visului pe care cu greu ni-l amintim

zadarnic cer iertare florile de mac
azi demisionez definitiv din tine,
cândva în voalul alb o să mă-mbrac
iar tu mă vei uita cum se cuvine.

Nuanțele luminii

m-am rătăcit printre culori
sunt muza unui pictor orb...
albastrul mă așterne-n zori
sunt roșu viu, sunt negru corb.

apusul mă schițează străveziu
în tandre acuarele când mă scald,
sunt galbenul adânc și arămiu
sunt verzele prelung și de smarald

sunt clipa care-și recunoaște vina,
sunt lacrima prelinsă-n curcubeu
și urcă fără grabă tăinuind Lumina,
de Iuda ce se-ntoarce, mereu...

Cel din urmă zbor

dezleagă-mă de flori
pierdute-n lumea toată,
descântă-mă de focuri
ce au mocnit mereu
mai lasă-mă să zbor înalt,
încă o dată, acolo unde singur,
plânge Prometeu!

am totul când luna se aprinde
și sunt nimic când zorii mă apun
iar dimineata albă
de tâmpile mă cuprinde
dar nu mai am petale să îi spun...

mă lepăd doar de legile ursitei
și nu pun zei pe pedestal,
căci mărul necopt al ispitei
ne poate fi oricând fatal.

Seminar de folcloristică

Lăbărțat pe canapea și absent stătea.
La televizor privea.
Training albastru închis purta
și papuci negri, cu talpă groasă, pe care alene îi bălăngănea
de asemenea deținea, ha-ha.
Sub picioare și în continuarea canapelei
taburetă albă, din plastic stagna.
Cu telecomanda slalom printre canale derula.
Niciun rictus pe chip nu i se zărea.
Ecranul clipind des camerei un aspect de peșteră da.
Murmurul mașinilor înăuntru abia pătrundea.
Brusc, după ce violent înjura,
de ai fi zis că unei anumite persoane din fața sa i se adresa
deși înăuntru acolo nimeni în afară de el nu se mai afla,
din cameră ieșea, ușa după el trântea, păreții să zguduia.
Acum, ochii nefiresc îi sclipea. Se enerva.
Pe foc ibricul punea, așa nemișcat în fața aragazului,
privind flăcările, rămânea,
apa de fiert se apuca.
Vânt geamurile zăngănea, zăpadă răscolea.
Mărunt ninge. Spre pod, mașinile abia să zărea.
Câte un camion de mare tonaj, un tramvai acoperit de ghețuri,
ori vreun autobuz albastru
fulgere de metal prin după-amiaza de iarnă spinteca.
Ca pierdut în el privea, iar se încrunta, ironic râdea,
singur vorbea.
Cafea în ceașcă turna, pe urmă ceașca pe o tavă mică punea,
ceașca în nuanțe calde era,
În sufragerie, din nou, se deplasa.
Precaut să soarbă începea,
cafeaua pe îndelete și-o savura,
Prin cameră încoace și-ncolo se plimba.
Apoi lângă geam mergea și să privească îndelung începea.
Apoi priviri mohorâte ceștii de cafea arunca,
'poi pe canapea revenea, în ea se afunda.
O bună bucată de vreme astfel rămânea,
de-ai fi zis că trăsnet de soartă se găsea,
sau cam așa ceva,
Timp în care privirea absentă imaginile tembelizorului urmărea.
Și brusc către colțul din dreapta-mi privea,
Mai întâi încruntat. Apoi mai relaxat devenea
și ștregărește cu degetul aerul îl bătea:
„Mări, tu iar spionezi!
Ce cauți tu aici? Aici e lumea noastră. Locul tău
e la sapa cuvintelor. Să ne dai viață,
Creatorule care ești!”
Priviri de tot felul îmi arunca.
În ele durerea și bucuria se amesteca.
Am roșit și, ca să-mi treacă, m-am dus să mor și eu puțin.

Mihu IANCU

Măinile

Nici gând să mă intereseze mâinile,
îmi ziceam astmatic...
Ce să faci cu ele în afară de manipularea
diverselor?
Cu mâinile trebuie pur și simplu să te obișnuiești
a coabita, așa cum trebuie să te obișnuiești
a coabita cu tot trupul tău...
Care trup, la un moment dat, nu va mai fi în întregime
al tău, la un moment dat
va trebui să-ți împarți trupul,
fie că-ți va conveni sau nu,
cu o entitate misterioasă numită sec ființa dragă...
prin urmare mâinile tale vor fi și ale acestui
misterios altcuiva,
mâinile acestui altcuiva deveni-vor și ale tale.
Povara mâinilor altora... oh...

Măinile sunt surprinzător de gingașe,
suprinzător de senzuale, te gîdilă, buricele degetelor
au personalitatea lor intrinsecă,
îmi șopteam convalescent...
Cu degetele, pipăind,
poți vedea cât de mult ai îmbătrânit sau cât de mult ți
se pare
c-ai îmbătrânit...

Nu mâna în întregimea ei indivizibilă are
însemnătate, degetele sunt cheia,
cu ele vorbești misterioasei ființe dragi, cu ele
influențezi lumea,
mă autosugestionam când cu glas tare,
când în gând și circulând (aparent) absent
printr-o societate anchilozată de diverse artrite
și osteofoze mentale.

Astăzi nu mai am mâini, nu mai am nici măcar
zece degete, astăzi am doar trei degete – ca la o
închinăciune –
cu care îmi palpez, pe obrazul hârtiei,
trupul.
Restul e tăcere.

Criticul își face datoria

Volumul de recenzii literare intitulat *Dosar critic eCreator* semnat de Cristian Gabriel Moraru este o incursiune în universul scriitorilor publicați în marea lor majoritate de editura *eCreator* din Baia Mare. Chiar și recenziile sunt publicate în magazinul literar online cu același titlu pe care editura de care facem vorbire, îl are pe internet.

Cristian Gabriel Moraru are studii aprofundate în litere și s-a poziționat în ultimii zece ani ca fiind un iubitor de poezie și un atent critic al ei. Acest volum este confirmarea acestui fapt și nu este primul al autorului, el publicând de la *Miscellanea litteraria* din 2015 până la *Scriitorii timpului meu*, în 2019, alte patru volume de critică literară. Mai trebuie precizat că în zona Alexandriei semnatarul cărții de față este un activ promotor al literaturii atât prin conducerea publicației *Teleormanul cultural* dar și prin activitatea conexasă legată de lansările de carte, prezentările și evenimentele la care participă sau pe care le organizează. Din acest punct de vedere îi transmitem un salut cordial și multe încurajări.

Alegerea celor 33 de recenzii a fost făcută pe unicul criteriu al apariției în publicația *eCreator*. Din acest motiv nu avem o abordare unitară a autorilor. Cum editura băimăreană s-a specializat în publicarea poezilor necunoscuți, în debuturi sau în redescoperiri nu putem avea un nivel academic. De altfel, nici Cristian Gabriel Moraru nu face o astfel de abordare în metoda sa de critică.

Pornește de multe ori de la realități indubitabile, de la citate celebre. Acest prim pas incontestabil cucerește cititorul și îi crește așteptările. Exemplele sunt grăitoare.

Mihai VINTILĂ

Scriind despre Katherine D. Mag și volumul său intitulat *Când visele plâng*, apelează la Emil Cioran cu citatul: *A fi liric înseamnă a nu putea fi închis în tine însuți* de la care construiește o argumentație. Mai departe conturează universul autoarei, face interpretări de prozodie dar citatele dăruie tot eșafodajul când ne reproduce din poetă: *De-ai ști gândurile mele,/ Literele-or dansa, // Și-am să-ți scriu când voi putea,/ Când și orele-or dansa*. Avem o autoare foarte modestă.

Un alt caz este cel al doamnei Alina Florica unde deschiderea este din Bogdan Petriceicu Hașdeu care considera poezia drept *căsătoria realității cu idealul*, în sufletul poetului. La fel, face considerații estetice, de univers, de artă poetică dar citatele omoară argumentația. Poeta scrie așa - *Poezia este ca o femeie frumoasă,/ unică prin grația luminii sale/ de natură divină,/ căreia niciodată n-ai cum/ să-i dibuiești vârsta adevărată*. Practic ni s-au terminat cuvintele. Este o poetă slabă, banală și plată estetic precum câmpia.

Uneori chiar și el, în calitate de cronicar, își exprimă exasperarea cum este în recenzia făcută cărții *Eu sunt femeie* a doamnei Viorica Toaca Osipova când scrie la câteva rânduri după citatul: *Sărutul tău pe buze se lasă/ moale ca o eșarfă de mătase,/ Mă frige... e atât de fierbinte,/ Mă arde, mă scoate din minte.// Amețită ajung până la nori,/ Prin tot corpul simt fiori,/ Cad în beznă... înnebunesc,/ Dar nu vreau să mă opresc*. următoarele: *Îi urăm succes, cu precizarea importantă că trebuie să-și îmbunătățească tehnica poetică și să-și purifice limba română folosită în scris*.

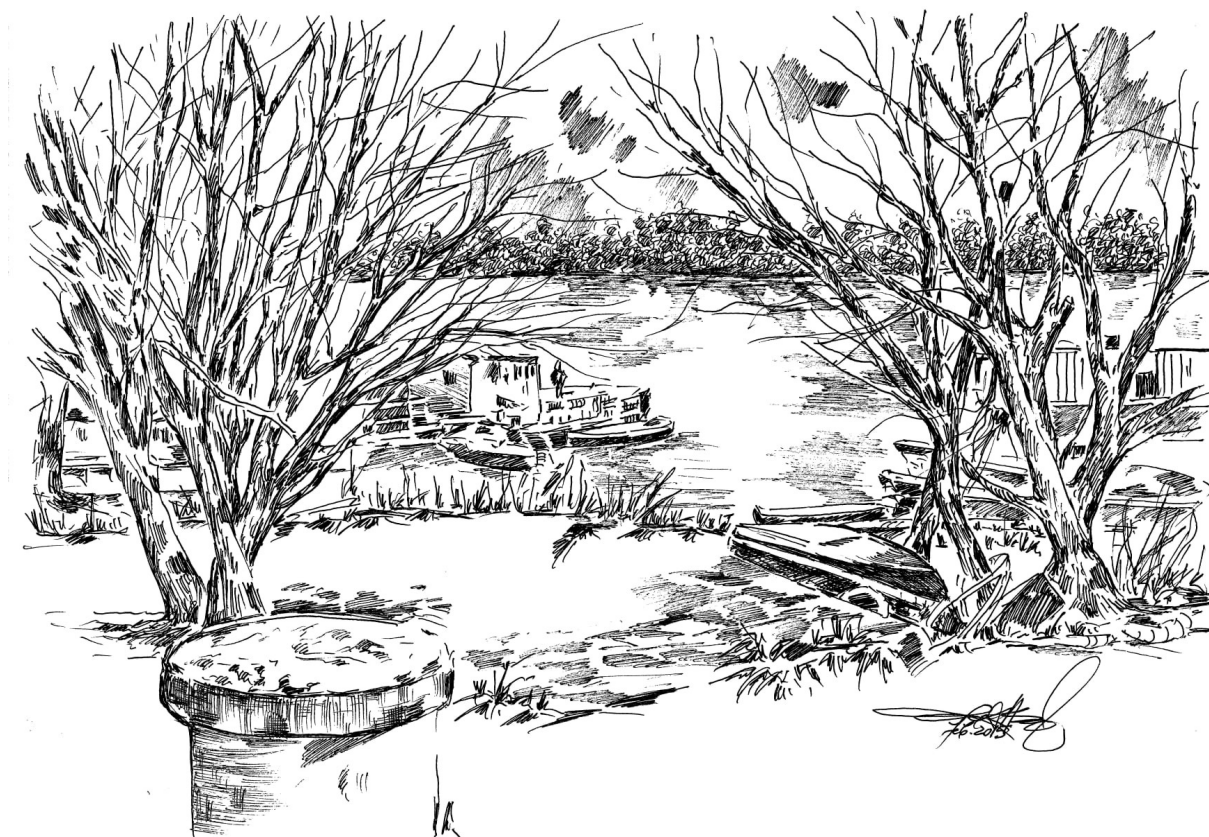

Nu toate recenziile sunt așa. Avem și unele foarte atente și serioase precum cea a volumului *Raftul de la colț. vol II* de Daniel Luca sau cele asupra cărților lui Valeriu Valegvi sau Nicolae Vălăreanu Sârbu. Deci, atunci când și materialul pe care îl are în față se susține, Cristian Gabriel Moraru se ridică la nivelul estetic cerut de împrejurare. Eu cred, că datorită faptului că se apleacă mult asupra unor scriitori aflați la început, cu ideea de a nu-i descuraja, de a le observa lucrurile pozitive din ceea ce au publicat, criticul devine uneori clement cu ei. Asta până când nici el nu mai poate suporta și izbucnește precum am arătat mai sus.

Scriind cu patos și parcă cu bucurie, autorul acestui volum își consolidează poziția de critic de întâmpinare. Poate ar fi interesant să revină asupra unor nume după ce acestea se vor consacra, dacă se vor consacra. Mă aștept să continue această ocupație ingrată de a semnala noile apariții și poate, dacă timpul îi va permite, să scrie și despre unii scriitori de prim rang ai literaturii contemporane. Am avea atunci o privire de la firul ierbii la vârful piramidei asupra literaturii române de azi din punctul de vedere a lui Cristian Gabriel Moraru.

Cristian Gabriel Moraru, *Dosar critic eCreator*, Baia Mare, editura eCreator, 2021, 126 pagini.

Constanța Abălașei-Donosă
Brăila

Catarsis

Hugo MĂRĂCINEANU

Titul sub care se înscrie această expoziție - ATELIER de Walter Maracineanu - ar face publicul să se aștepte la aflarea unor experiențe, formule, tehnici, metode, studii - secrete de atelier - care să deoaieze geneza unora dintre operele cu care artistul a venit pe simezele brăilene (și nu numai), în zeci de expoziții colective, saloane, ocazionale și cele vreo zece expoziții personale. Dar, ghinion. Toate acestea: studii, crochiuri, schițe, idei, stilizări au fost într-un șir de expoziții ale filialei U.A.P.R. Brăila de dimensiuni variate, în creion, tuș, ceracolor, acuarelă, cărbune, tehnici pe calculator și poate că cei ce le-au văzut le-au trecut cu vederea, nu le-au acordat importanța pe care le-o acordă artistul în descoperirea și prelucrarea temelor și subiectelor sale. Aceste mici schițe ne-au arătat cum se naște o temă, o compoziție, cum se ia în stăpânire un demers, o lume și cum face el vizibil domeniul psiho-filosofic din care se inspiră. Ar fi aflat că Idolii, Embrionii, Îngerii, Apocrifele nu au apărut din neant, că vin din stranii interpretări de texte apocrife ori ale Vechiului Testament, ale unor studii anatomice, ale unor reinterpretări de idei și obiecte de cult (vezi Jurnal Sacru, ultima sa personală).

În demersul său, artistul parcurge etapele pe care le-a traversat omul în crearea și luarea în stăpânire a spațiului sacru, arta sa este gestul ritualic, o oglindire a gestului divin. Artistul creează o lume, începe o geneză, smulge din metaordinea inițială o lume a lui și, asemeni divinităților care ordonează lumea conținută în metaordinea inițială, artistul imprimă legi-sensuri lumii create de el. Și vine să o aducă spre ceilalți. Astfel că spațiul sacru (oglindea simbolică a spațiului divin), subiectiv prin ontogeneza sa, este adus în concret, în plan fizic, activ, real și vizibil, în lumea ce se poate vedea la un moment dat, dar și în ce nu se poate vedea. Walter Mărăcineanu își asumă o atitudine subiectivă - este un ego distinct - și asta se vede în calitățile spațiului sacru, că își creează forme, tipare personalizate să îl conțină și să-l exteriorizeze.

El propune un sens invers pentru receptarea operei plastice, nu de la emoție, trăire, înțelegere, ci prin sens, prin luare la cunoaștere să te emoționezi și să-ți asumi lumea creată de autor, că cel ce știe se înrolează la ce a înțeles și a ajuns, la priceperea sa, la simțirea sa și la-

cucerit. Se pare că acesta este drumul bătut de tot mai mulți creatori și amatori de artă, de la înțelegere la coparticipare și, în final, emoție. Istoria artei ne spune că aceasta a servit în bună măsură necesităților de ordin religios - manifestarea sacrului în spațiu și timp - și rar se amintește că reflectarea religioasă a generat manifestări artistice de geniu. În antichitate, arta face vizibil gestul zeilor, în lumea creștină face vizibil gestul lui Dumnezeu ca suport al manifestărilor de dincolo de capacitățile de înțelegere ale omului, de dincolo de real, de senzitiv, din transcendent.

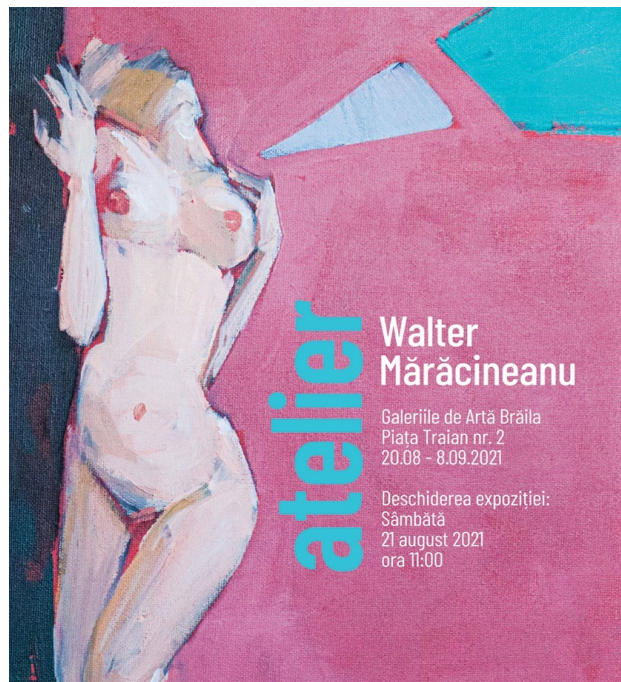
Dumnezeu creatorul (Geneza) ce cuprinde tot și în acest tot și omul, la rândul lui fiind creator de universuri subiective, omul subiect și tipar al nașterii, al venirii în conștiință, al morții, al porților spre spații metafizice, ocultate de limite biologice ori tabuuri sacre acceptate ori impuse, este fundamental creatorul, este subiectul și obiectul creației însăși. Fundament pe care se sprijină demersul psiho-filosofic al artistului care și în fața naturii nu cade în extaz, nu se poate abține să nu filosofeze semantic prin simboluri și sensuri cromatice așa cum se simte în florile sale. Artistul pune ordinea sa în universul imaginat și o comunică.

A smuls din metanoia lichidului embrionar cosmosul uman cu viciile terestre (vezi Embrionii) și pune în evidență templul nașterii umane - trupul mamei - vasul sacru în care se săvârșește taina începutului lumii declanșată de naștere. În naturile cu flori descoperim un univers încărcat ce îi este sieși de ajuns - luând realitatea ca punct de plecare, nu ca lege impusă - proiecții pe fonduri cromatice calme, o gestație explozivă de flori și frunze ce mișcă spațiul calm fără turbulențele lumii exterioare. Fiecare cadru este un moment de reflectare a unei posibile povești sugerată de forța contrastelor, a zvâcolirii pensulației, a densităților cromatice, a fluidității pastei cu puternic impact semantic și emoțional. Geneza - oglindită de mii și mii de artiști în mii

de variante ne e prezentată de Walter Mărăcineanu prin amfora de lut ars, de apa albastră, ori de vegetal al trupului mamei tainic și strâns legat cu funia de sânge, legătura placentară din ADN-ul de dincolo de capacitatea de pătrundere a minții umane. Că și florile nu sunt doar flori, ele sunt motivul, simbolul tragic prin extensie (naștere, înflorire, rodire, uscare) al realității universului individual.

Prin compoziție, prin modul de tratare și punere în spațiul plastic, prin conflictul cromatic sugerează trăiri dramatice, revolte, reasezări, reclasificări, nu materialitate, nu frumos de dragul frumosului, nu extaz în fața naturii. Nudurile ce amintesc prin culoare de pământ, apă și vegetație sugerează pe Mama Gee, Mama Daka cea dintâi născătoare, ordonatoarea timpului de la începuturile lumii, vezi statuetele cucuteniene, femeia ordonatoarea calendarului, a familiei, oglinda nașterii, rodirii și dispariției pentru reînviere prin urmași. Femeia devenită simbol, sens, gest sacru, spațiu sacru, o Venus – o zeiță a recoltei, o zeiță cucuteniană, o Maica Domnului. Prezentarea nud ar părea să o desacralizeze, dar artistul care știe să picteze icoane canonice ne prezintă o icoană laică, icoana celor ce au urmat după geneză, lutul în care ne întrupăm, îl păstrăm, îl elevăm și îl încălzim cu sufletul ce vine din transcendent.

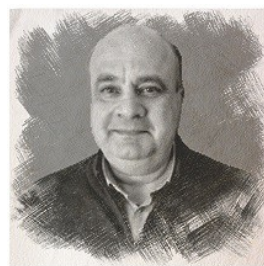
Nudurile acestea nu au nimic erotic, ca atâtea reprezentări de nuduri, nu sunt nici canon de frumusețe și proporții, sunt umane, real anatomice, nu sunt ogindiri de zeițăți, ele sunt sămânța și ogorul ce leagă două universuri. Sunt motivația ce anulează unicitatea androgenului Adam creând universul dual, sunt matricea vieții, matricea omului. Liber de mercantilism, artistul trăiește prin opera sa – nu din ea – nu își face probleme de preț, de valoare pecuniară, își pune doar problema exprimării, a comunicării unor reflexii psiho-filosofice cu ajutorul mijloacelor plastice cu care operează. Nu încarcă spațiul plastic cu procedee și tehnici șocante, îi e de ajuns lumea pe care o creează, care ni se adresează prin forme cvasicunoscute de marele public – ce par atât de ușor de receptat – nud, flori – teme aproape disparate în plastic epocii de aur ca fiind nemobilizatoare pentru omul multilateral dezvoltat ce tindea comunismul la grămadă. Spiritul scormonitor, ușor ironic al artistului nu descoperă doar noi arealuri de inspirație, vine și cu o critică corozivă, cu un semnal de alarmă și în interiorul aceluiași spațiu găsește contrariile, ruperile, răsturnările de sensuri, semnalând concluzii stranii, dacă nu chiar șocante.

Introduce simbolul roaderii, dezmembrării viului și perisabilitatea lui, indiferent de valoarea semantică, estetică de sens și subînțeles a motivului nud, mama, florile, natura. Șoarecii, șobolanii, calamitatea ce planează asupra viului, a căldurii materne, de la micul șoricel simpatic la marele și grosierul șobolan simbol al distrugerii, al consumului.

Timpul care roade, înghite tot fără puțință de împăcare cu viul ducând la neantizare, timpul și șobolanii epocilor ce se scurg. De ce șoareci?! Pentru că ei sunt simbol al perpetuării, al trecerii prin ciurul timpului bazat pe șansa perenității, a înmulțirii excesive, a curgerii peste orice calamitate. Viului, omului îi rămâne firul roșu, legătura placentară, ori ADN-ul uman ce scapă din asimilarea temporară a șobolanilor și datul de la Dumnezeu de a putea procrea oricând. Șoarecii înving prin număr, omul învinge prin disponibilitatea la procreație. Un aer de mister face o trimitere către datini, către experiențe ancestrale, rozătorul ce macină (ca un zeu Chronos) este și semn în zodiacul chinezesc, este și semn de vis, de gestație și viitoare naștere. În credința populară, femeile care visează șoareci vor rămâne gravide. Firul roșu, placentar, iese din cadru, pleacă ori vine, rămâne o întrebare fără răspuns, poate fi o posibilă trimitere spre noi introspecții, spre noi sondaje în demersul lui Walter Mărăcineanu. Rămâne să vedem, că și până acum ne-a uimit, încântat și surprins de fiecare dată cu felul original în care vede și își creează propria realitate.

Cerșetorul de iubire

Noro JERCA

Pașii șovăitori mă poartă prin oraș, printre afișe electorale cu miros proaspăt de tipar, oameni grăbiți să se retragă spre case și cerșetorii ce au devenit parte din decorul orașului. Unii sunt insistenți, frizând obrăznicia... sau poate, cine știe, disperarea? Unii cer ceva de mâncare, sperând că spiritul electoral al alegerilor locale, să-i facă pe cei care au, mai darnici. Alții îți cer un ban și chiar se arată nemulțumiți dacă e prea mic ca valoare sau dacă încerci să le dai altceva decât bani.

Și iată-I! Acolo, într-un colț de stradă e El. Se deosebește de ceilalți, nu întinde mâna, nu cere și ceva din înfățișarea lui denotă tristețea și singurătatea celui neînțeles. Ar avea nevoie de multe... de mâncare și de haine... poate și de câțiva bani... Dar sufletul lui țipă după căldură și iubire. Rămân împietrit privind-l. Ceva din înfățișarea lui îmi răscolește inima și amintirile. Mă aruncă într-un trecut îndepărtat, într-un apartament de bloc, vecin cu al nostru, unde totul fusese irevocabil frânt în două, familie și destine.

Doi părinți și trei copii ce începeau, fiecare în felul său, o viață nouă, încercând să-și vindece rănilile, iar El, tatăl, sperând că totul e o glumă sau un vis urât sau că timpul le va rezolva pe toate. Nici acum nu crede că nu mai e el, cel atotputernic și nici nu acceptă că undeva, pe drum, a rătăcit calea și s-a pierdut de familia lui.

Curios, se crede chiar victimă! Repetă mereu:

- Lasă tăticule, că poate viața mă va ridica mai mult decât visați! Atunci am să vă întorc eu spatele, cum faceți voi acum și am să trec nepăsător!

Așa era el și în trecut. Dacă era lovit sau rănit în suflet, nu avea elasticitatea trestiei, nu știa să se încline în fața destinului...

El, cerșetorul de iubire, nu a știut niciodată să întindă mâna și nici să ridice vocea, să ceară. Oare acum plătește cu propria-i viață faptul că nu a știut să se apropie de sufletul copiilor lui? Sau poate încearcă să răscumpere greșelile din trecut, lipsa de la masa de Paști și de Crăciun alături de femeia vieții lui sau poate familia pierdută? Nu știu.

Undeva, un acordeon și o voce de bariton fredonează: „Căsuța noastrăăă, cuibușor de nebunii/ Te așteaaaptă ca să viiii!!!”... e singurul cântec pe care-l auzeam mereu din gura lui, cândva... Îl cânta cu trăire și plăcere... Era o completare făcută de colegul său, cerșetor ca și el, la bănuțul primit de la un polițist de frontieră ce trecea prin zonă. Sau... poate că e o completare la puținele amintiri frumoase ce ies de sub vălul timpului și uitării?!

Zig-zag brăilean

Mihai VINTILĂ

În numărul 34 / 2021 al revistei **InfoZone**, Gabriela Popa scrie un editorial intitulat *Satul românesc față în față cu coronavirusu*. Un amplu material intitulat *Tradițiile și obiceiurile populare ale verii* aduce în atenție sărbătorile verii. *Gabriela Popa este ambasadorul județului Brăila la Festivalul Național Regina Sânzienelor și A fost lansat Infozone Brăila TV, un proiect media online* fac o prezentare a unor evenimente legate de existența revistei. *Primar la sat - comuna Unirea, județul Brăila; Lucrări edilitar - gospodărești în comuna Movila Miresii din Brăila; Primar la sat - comuna Siliștea, județul Brăila; Copiii din comuna brăileană Șuțești au fost arheologi pentru o zi; Primar la sat - comuna Romanu, județul Brăila; Școala din Movila Miresii a renăscut din propria cenușă; Primar la sat - comuna Corod, județul Galați; Ziua eroilor sărbătorită și în comuna brăileană Șuțești* sunt alte titluri din acest număr al revistei brăilene.

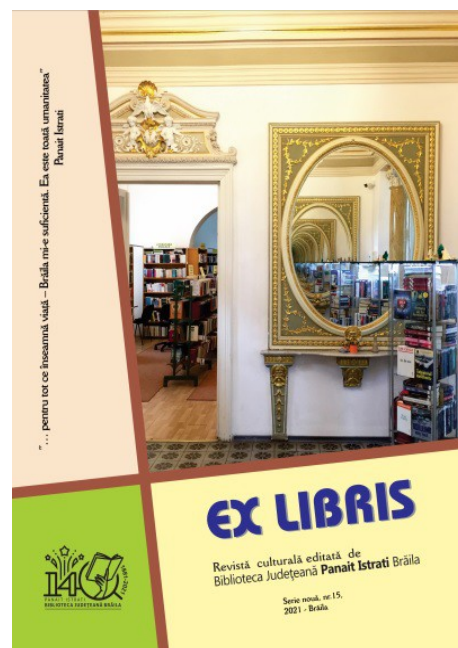
ExLibris a ajuns la numărul 15 / 2021 care sărbătorește 140 de ani de la înființarea Bibliotecii Județene Panait Istrati Brăila. Editorialul semnat de Dragoș Adrian Neagu se intitulează chiar *Un gând la 140 de ani*. Teodora Lungu semnează materialul *Biblioteca - caleidoscop cultural* iar Cătălin Lungu Ieri, azi și mâine de Seviciu.

Rubrica voluntarilor face portretele Angelicăi Iordan, Rodicăi Bianu și Irinei-Petronela Bucioc. Ion Volcu se ocupă de *Bucureștii vechi în albume bibliofile* și de *Biblioteca Comunală din Brăila reflectată în documente de arhivă (1930-1932)* în timp ce Carmen Bordei continuă serialul despre *Comunitatea Greacă din Brăila*.

Pentru că este necesar și un bilanț, Roxana Neagu îl face în *Producția editorială a Bibliotecii Județene Panait Istrati Brăila* și în *Titluri noi în bibliotecă*. Laura Caplea scrie despre *Lansări de carte 2021*.

Concursurile literare *Și eu știu să scriu!* și *Fantezii Literare* nu sunt uitate nici ele.

Un număr bogat, așa cum ne-a obișnuit această publicație.

Iubirea mea, învață-mă să cânt

Iubirea mea, învață-mă să cânt
Valul plecat de pe nisip pe mare,
Ca să-mi aducă iar fiori în gând
Și spuma dantelată la picioare.

Când dorul meu zărește tremurând
Ființa ta cea aromând a sare,
Iubirea mea, învață-mă să cânt
Valul plecat de pe nisip pe mare.

Și când va fi aproape fremătând
Iar eu voi arde cu amurgu-n zare,
Va răsări deasupra luna blând
Și va șopti cu raza-i rugătoare:

Iubirea mea, învață-mă să cânt.

Maria TUDOR

Afară iarna râde alb și muzical

Afară iarna râde alb și muzical,
Plutește printre crengi ca o mireasă
Cu rochia de catifea aleasă
Și diadema rară-de opal...

Abia zărită, fereastra somnoroasă
Trimite-n zare licărul ei pal...
Afară iarna râde alb și muzical,
Plutește printre crengi ca o mireasă...

Un plop subțire în veșmânt regal
Își'nalță silueta maiestooasă,
Se-ascunde timpu-n slăvi curgând egal...
Iubirea mea, auzi în depărtarea deasă

Cum râde iarna alb și muzical?

(din volumul în curs de apariție
Rondele neterminate)

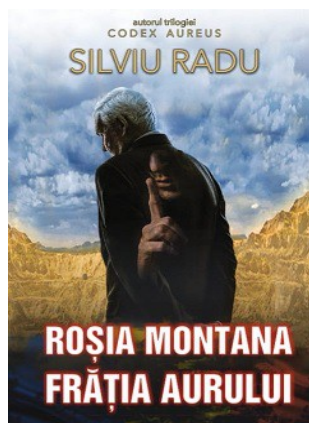
picturi de
Lucian BADEA

Semnal

Ghinea Mitrea,
Ocotit de providență
Brăila,
Ed. Lucas, 2021.

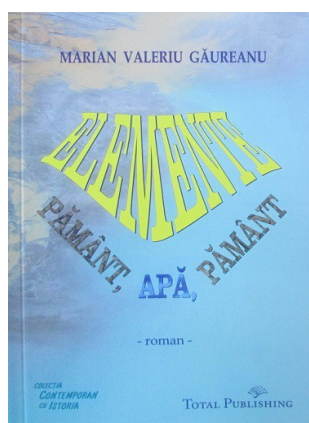
Silviu Radu,
Roșia Montana. Frăția aurului
Brăila,
Ed. Proilavia, 2021.

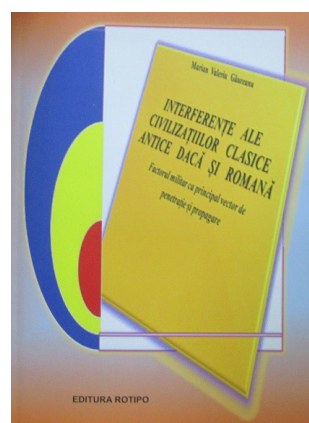
Vasile Mandric,
Căderea între silabe
Siliștea-Brăila,
Ed. InfoEST, 2021.

Dumitru Negru,
Viața neromanțată a unui negru colorat
București,
Ed. Moroșan, 2021.

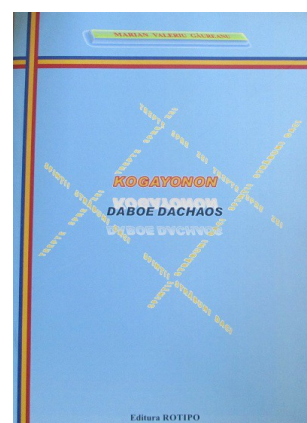
Marian Valeriu Găureanu,
Elemente Pământ, Apă, Pământ
București,
Ed. Total Publishing, 2021.

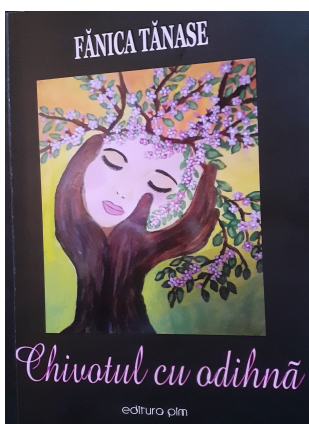
Marian Valeriu Găureanu,
Interferențe ale civilizațiilor clasice antice dacă și romană
Iași,
Ed. RoTipo, 2021.

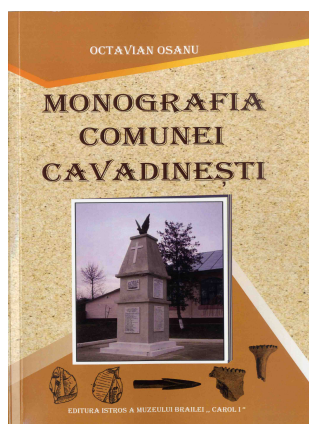
Marian Valeriu Găureanu,
Kogayonon
Iași,
Ed. RoTipo, 2021.

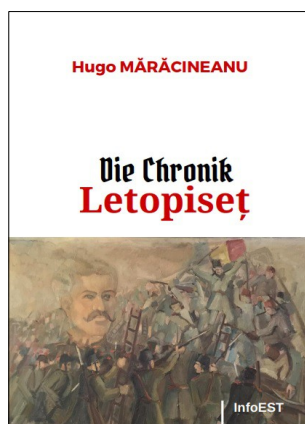
Marian Valeriu Găureanu,
Kogayonon. Daboe Cachaos
Iași,
Ed. RoTipo, 2021.

Fănica Tănase
Chivotul cu odihnă
Iași,
Ed. Pim, 2021.

Octavian Osanu
Monografia comunei Cavadinești
Brăilăi,
Ed. Istros, 2021.

Hugo Mărăcineanu,
Die Chronik. Letopiseț
Siliștea-Brăila,
Ed. InfoEST, 2021.

Silvia-Ioana Sofinetti,
Feline pândind printre gânduri
Buzău,
Ed. Editgraph, 2021.

ATELIER – Walter Mărăcineanu

